

De Vuurtoren
van Oom Janus

Eerder verschenen:

Meisje aan de Overkant

De Parisienne

Met Lijf en Ziel

Het Graafschap

André Van Butsel

De Vuurtoren
van Oom Janus

Jeugdroman

Copyright © 2026 André Van Butsel
Omslagontwerp: André Van Butsel
Zetwerk: André Van Butsel
Beeld cover: André Van Butsel
Druk: Brave New Books - 2026
Uitgever: André Van Butsel

www.andrevanbutsel.be
www.facebook.com/andre.vanbutsel
www.linkedin.com/in/andré-van-butsel

Jeugdroman
ISBN print 9789465469195
ISBN e-book 9789465469201
NUR 280
BISAC YAF001000
Depot D/2026/André Van Butsel, uitgever

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave. Dit is een fictief verhaal. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages, gebeurtenissen en achtergronden, evenals iedere vorm van herkenning in dit boek berusten daarom op louter toeval.

Totaal onverwacht en tegen hun zin moeten de zussen Luna en Fien op vakantie naar oom Janus in Holland. Een vallende ster veroorzaakt echter een enorme scheur in de tijd. Als ze aankomen in de vuurtoren van hun prettig gestoorde oom, gaan al direct de poppen aan het dansen.

Samen met oom Janus en een knappe jongen trekken ze op reis doorheen het verleden. Opdracht: de scheur in de tijd dichtmaken. Ze krijgen hulp van piraten, ridders, koningen en magiërs.

Ze doorkruisen duistere wouden, bevaren stormachtige zeeën, ontdekken eilanden die op geen enkele kaart staan. Ze gaan de strijd aan met Spanjaarden, Engelsen en Fransen die hen met hun galjoenen achterna zitten en hen maar wat graag een kopje kleiner willen maken.

Oude legendes, vergeten mythes en bizarre raadsels leiden hen naar de oplossing. De mysterieuze Dame van het Meer zet hen op de goede weg.

Maar de tijd dringt. Als ze niet tijdig terug zijn in de vuurtoren, zijn ze gedoemd om voor eeuwig de zeven zeeën te bevaren op een erg onwelriekend piratenschip.

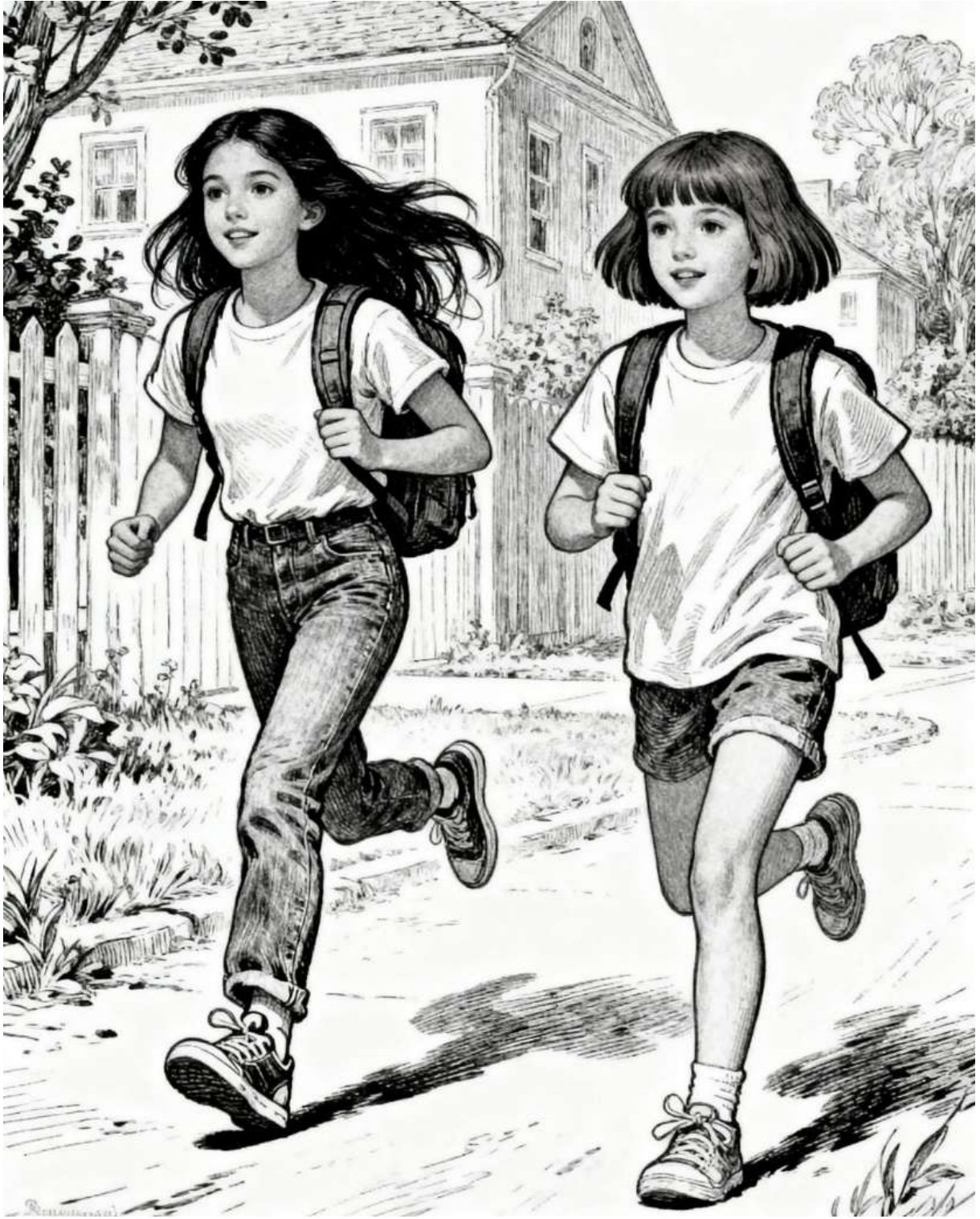
De Vuurtoren van Oom Janus is een onvergetelijke jeugdroman vol spannende avonturen en een flinke portie humor in de traditie van aloude piraten- en ridderverhalen.

*Imagination is what separates us out from the rest of life on Earth.
It is through imagination that we create the worlds in which we
live. We can also re-create them.*

*(Verbeelding is wat ons onderscheidt van al het andere leven op
aarde. Met onze verbeelding scheppen we de werelden waarin we
leven. We kunnen ze ook herscheppen.)*

Sir Ken Robinson (Imagine if...)

Speciaal geschreven voor mijn kleinkinderen Lotte en Ellie
(maar ook voor alle kleine en volwassen kinderen met fantasie)

1 Een koude douche

Dertig juni van het jaar 2025 stond in Luna's geheugen gegrift als de dag waarop haar leven een magische wending nam. Drie dingen die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hadden, zouden haar leven voor altijd veranderen: een vallende ster, een knappe jongen en een oude vuurtoren waar alles ... nou ja ... zo goed als alles ... serieus betoeterd was.

Die laatste schooldag liepen Luna en haar jongere zus Fien opgewekt van school naar huis. 'Joehoe! Twee maanden vakantie!' juichte Fien.

'Bye bye huiswerk!' zei Luna.

'Bye bye toetsen!'

'Eindelijk verlost van de jongens!' Luna vond jongens vervelend. En wild. Ze konden wat haar betreft allemaal de boom in.

'Hopelijk gaan we deze vakantie op reis,' zei Fien.

'Vergeet het, papa kan door zijn vele werk nooit op reis.'

Fien jammerde. 'Kunnen we ons weer twee maanden steendood vervelen.'

'Ach, er valt altijd wel wat te beleven. En we gaan toch elk jaar op paardenkamp.'

'O ja, helemaal vergeten.'

Ze liepen via het tuinpad naar de achterkant van het huis. Fien opende de keukendeur en gooide haar boekentas tegen het aanrecht. Luna gooide de hare erbovenop. Jack de hond kwispelde hen tegemoet. Het gekke beest jankte alsof iemand op

zijn staart had getrapt. Dat deed hij elke dag als ze thuiskwamen. Niemand had ooit op zijn staart getrapt, daarvoor was dat kwispelding veel te kort, maar janken van blijdschap kon hij als de beste. Luna gaf hem een knuffel. ‘Kleine gekke doggo,’ zei ze. De hond likte haar aangezicht nat. Fien gaf Luna een duw, knikte naar de eetkamer.

Aan de eettafel zaten papa en mama, bedrukt te kijken alsof Nemo de goudvis was verdronken. In de hoek naast de tv stonden twee reiskoffers. Luna’s hart maakte een sprongetje. Dan toch op reis?

Ze plaatste Jack in zijn mandje en volgde Fien naar de eetkamer. ‘Ik weet het, ik weet het,’ zei ze, ‘agenda op tafel, broodtrommel op het aanrecht, boekentas naar boven ...’

‘Ga zitten allebei,’ zei papa.

‘Ik doe het dadelijk, paps, mijn boekentas ...’

‘Straks, Luna. Ga nou gewoon even zitten.’

De meisjes namen plaats rechtover hun ouders. Luna vroeg zich af of ze iets had mispeuterd. Dat gebeurde wel eens en dan kon papa flink boos worden. Zoals die keer toen ze Fiens haren had bijgeknipt de dag voor haar lentefeest. Fien had eruit gezien als een vogelschrik. De kapster had haar lange lokken mega kort moeten knippen.

Papa zag er niet echt boos uit. Wel ernstig. Wat was er aan de hand? ‘Is er iets gebeurd?’ vroeg ze.

‘Nee, er staat wat te gebeuren.’

Luna wees naar de koffers. ‘Gaan we op reis?’

‘Ja en nee.’

‘Wat betekent “ja en nee”? Je kan toch niet op reis gaan en ook niet?’

‘Jullie gaan op reis.’

‘Hoezo? Jullie.’

‘Jullie gaan op vakantie bij oom Janus.’

Luna geloofde haar oren niet. ‘Je bedoelt oom Janus in Holland?’

‘Precies, die oom Janus. We hebben er maar één.’

Luna begon het gesprek een beetje bizar te vinden. ‘Waarom heb je het over “jullie”? Het lijkt wel of we moeten alleen naar ginds.’

‘Inderdaad,’ zei papa, nauwelijks hoorbaar.

‘Dat meen je toch niet, papa?’

‘Ik moet voor het werk dringend naar Amerika. Ik heb geen keus.’

‘We kunnen toch bij mama blijven,’ zei Fien.

‘Ik ga mee,’ zei mama.

‘En het paardenkamp dan?’ riep Luna, ‘ik zou mijn C-brevet halen dit jaar.’

‘En ik mijn B-brevet,’ zei Fien.

‘Dat kan later ook nog.’

‘Mama, oom Janus is gestoord,’ zei Fien, ‘hij hoort in het gekkenhuis.’

‘Hij is een beetje excentriek, maar verder is het een zeer lieve man.’

‘Excentriek?’ zei Luna, ‘hij is knetter. Hij woont in een bouwvallige vuurtoren!’

‘Inderdaad. Aan zee. Het zal er superleuk zijn.’

‘Mama, er zitten vijzen los in zijn hoofd. Hij doet gekke uitvindingen die niemand wil, leest boeken die niemand leest, verzamelt opgezette beesten die stinken naar rotte vis. Jouw woorden.’

‘Kinderen, maak het niet moeilijk. Jullie zullen er niets tekort komen,’ zei papa.

‘Waarom horen we dit nu pas?’ vroeg Luna.

‘Ik moet voor mijn baas een dringend probleem oplossen in Amerika. Ik weet het ook pas van vandaag.’

‘Ik ga niet bij ... die ... die ... gekke ouwe griezel.’

‘Een beetje respect, graag.’

‘En ik nog minder,’ zei Fien.

‘Meisjes, het moet. Als ik morgen niet vertrek, verlies ik mijn job.’

‘Morgen?’ En wij dan?’

‘Jullie vertrekken ook morgen.’

‘Nog mooier,’ zei Luna, ‘wanneer komen jullie terug?’

‘Als het probleem in Amerika is opgelost.’

‘Zeker voor het nieuwe schooljaar begint,’ zei mama.

‘Wat een troost,’ zei Fien.

‘Waarom mogen we niet mee?’ vroeg Luna.

Papa leek zijn geduld te verliezen. ‘Eén: omdat ik moet werken. Twee: omdat het te duur is.’

‘Dus worden we gestraft.’

‘Je ziet het verkeerd, Luna.’

‘Wat doen we met Jack?’

‘Jack mag mee naar oom Janus.’

‘En Nemo?’ vroeg Fien.

‘Mag bij buurvrouw Rosalie.’

Fien begon te wenen. Ze sloeg op tafel. ‘Ik blijf thuis,’ riep ze.

Luna legde haar arm om haar schouder. ‘Niet wenen, Fienemien, anders ween ik ook.’

Mama stond op en knielde voor haar dochters. Ze nam hun handen in de hare. ‘Jullie gaan een prachtige vakantie tegemoet bij oom Janus.’

‘Hij is niet eens onze oom’ zei Luna, ‘hij is jouw oom, hij is stokoud!’

‘Dat is dan geregeld,’ zei papa, ‘jullie vertrekken morgen om

acht uur stipt.'

2 Vuur uit de hemel

Die nacht kon Luna de slaap niet vatten. Wat een ellende. Twee maanden naar Holland bij oom Janus was niet meteen het droombeeld van een onvergetelijke vakantie. Ze herinnerde zich de foto's van mama. Daarop was hij afgebeeld met een wortelneus en een groezelige baard tot op zijn dikke buik. Een soort reuzenkabouter, eentje die te lang was blijven groeien. Mama had verteld dat hij een brompot was die eeuwig met zijn neus in stoffige boeken zat. Dan weer verscheen hij met de zoveelste nutteloze uitvinding die alles deed behalve dat waarvoor ze was uitgevonden. Zoals zijn onbreekbare bloemenvaas die mama al na één seconde om zeep had geholpen door ze uit zijn vuurtoren te kieperen.

Ze waren ooit één keer naar oom Janus geweest. Jaren geleden nadat opa was gestorven. Luna was toen nog een peuter. Ze kon zich er niks meer van herinneren. Opa was de broer van oom Janus. Hij had op zijn sterfbed gevraagd om zijn as te verstrooien over de zee. Oom Janus zou dat wel even doen vanuit zijn vuurtoren. De wind had verkeerd gezeten en de as van opa was tussen de koeien gewaaid in plaats van over de zee. Mama was daar zeer boos om geweest.

En nu moesten zij en Fien op vakantie bij die zonderlinge kwast. Was dat even balen.

Luna keek naar haar wekker. Bijna middernacht. Ze wipte uit bed en opende het raam. Er zat geen wolkje aan de lucht. Duizenden sterren fonkelden aan het gitzwarte firmament. Ze

zocht de poolster. Daar was ze, precies waar ze hoorde. Koppig glinsterend op haar zelfde plekje, terwijl alle andere sterren er lustig omheen draaiden.

Net voor ze het raam wilde sluiten zag ze iets vreemds. Hé, wat krijgen we nu?! Aan de hemel verscheen een ster die daar helemaal niet thuishoorde. Nog een poolster? Dat kon toch niet. Ze werd groter en groter. Toch geen raket? Of een neerstortend vliegtuig? De stip groeide aan tot een enorme vuurbal. Nee, dit was geen raket, ook geen vliegtuig. Dit was een vallende ster, een meteoriet. Met open mond volgde ze hoe het gevaarte met een duizelingwekkende snelheid naar de aarde schoot. Een lange staart van licht en rook zette de hemel in vuur en vlam. De vuurbal werd kleiner en kleiner en verdween uiteindelijk helemaal uit het zicht. Luna wist uit de lessen aardrijkskunde dat hij volledig zou zijn opgebrand voor hij de aarde had bereikt. Opgewonden kroop ze in bed. Was deze vallende ster een voorteken?

Van wat dan?

Van iets geweldigs?

Of van iets engs?

3 Hup naar Holland

De volgende morgen begon al meteen met een fikse ruzie. Papa had lang niet alles gezegd over de reis. Zo had hij verzwegen dat Luna en Fien met de trein naar Holland moesten. Alleen! En dat Jack mee moest in een reismand voor katten. Zo'n plastieken hok met gaatjes waar een hond gegarandeerd kierewiet van werd.

'*No way!*' riep Fien.

'Het moet,' zei papa, 'Als Jack zich losrukt onderweg, zien we hem nooit meer terug.'

Luna vond het ook triest voor Jack, maar zweeg. Ze zou er wel wat op vinden.

De reiskoffers (met wieltjes) waren volgepropt met alle mogelijke reisspullen zoals kleren, knuffels, pyjama's, een zwempak, zeep, tandpasta, een tandenborstel, een lunchpakket, fruit, koekjes, speelgoed voor op het strand. Ook een harnasje met een leiband en een zakje hondenvoer voor Jack.

Luna kreeg zakgeld mee. En een gsm! Dat vond ze wel fijn. Ze had er maandenlang om gesmeekt en nooit eentje gekregen. Papa had geweigerd omdat er foute dingen mee gebeurden. En TikTok en Youtube vond hij ongezond en verslavend.

'Hij dient enkel om mee te bellen,' zei hij.

Ja hoor, dacht Luna, dat zien we nog wel.

Er was ook een zwart apparaatje bij met een zonnepaneeltje. 'Wat is dit?' vroeg Luna.

'Een powerbank. Kan je de gsm mee opladen.'

Op het perron gonsde het als in een bijenkorf. Een echte volksverhuizing. Waarom vertrokken alle mensen elk jaar allemaal tegelijk op reis? vroeg Luna zich af.

Papa hielp de meisjes met de koffers. De kooi met een droevig kermende Jack erin ging als laatste aan boord.

‘Ik bel jullie zo vaak ik kan,’ zei papa.

‘Oom Janus wacht jullie op in het station,’ zei mama, ‘je herkent hem aan zijn gele oliejas en blauwe vissersmuts.’

‘Als hij ons maar niet vergeet,’ zei Fien.

‘En groene rubberlaarzen.’

‘Oké-oké,’ zei Luna, ‘en aan zijn grote neus en grijze baard en dikke buik. Niet te missen die ouwe mopperpot.’

Mama kreeg tranen in de ogen. Ze omhelsde de meisjes een laatste maal. ‘Zullen jullie voorzichtig zijn bij oom Janus?’

‘Ja hoor, zei Luna, ‘als oom Janus maar voorzichtig is met ons.’

‘En gehoorzamen, en altijd doen wat hij vraagt.’

‘Ja, mama.’

Ook papa gaf hen een laatste knuffel. ‘Stuur een berichtje als jullie goed zijn aangekomen,’ zei hij toen de deuren zich al sloten.

Krakend en piepend trok de trein zich op gang. De meisjes wuifden tot papa en mama uit het zicht waren.

‘Ziezo,’ zei Luna, ‘vanaf nu zijn we onze eigen baas.’ Ze scharrelde Jacks leiband en harnas uit haar koffer. ‘Kom hier, kleine rakker, voor je begint te miauwen.’ Ze bevrijdde de hond uit zijn kattenkooi en deed hem het harnasje om.

Vrij snel bereikten ze de hoofdstad. Daar zouden ze overstappen op een andere trein. Papa had hen nauwkeurige instructies gegeven over welk perron ze moesten kiezen. Een lieve treinbeambte hielp hen met de koffers.

Jack wipte als eerste de treden op van de eerste wagon achter

de locomotief. De trein vertrok even later.

‘Oepsie,’ zei Fien.

‘Wat oepsie?’

‘Waar is de kattenmand?’

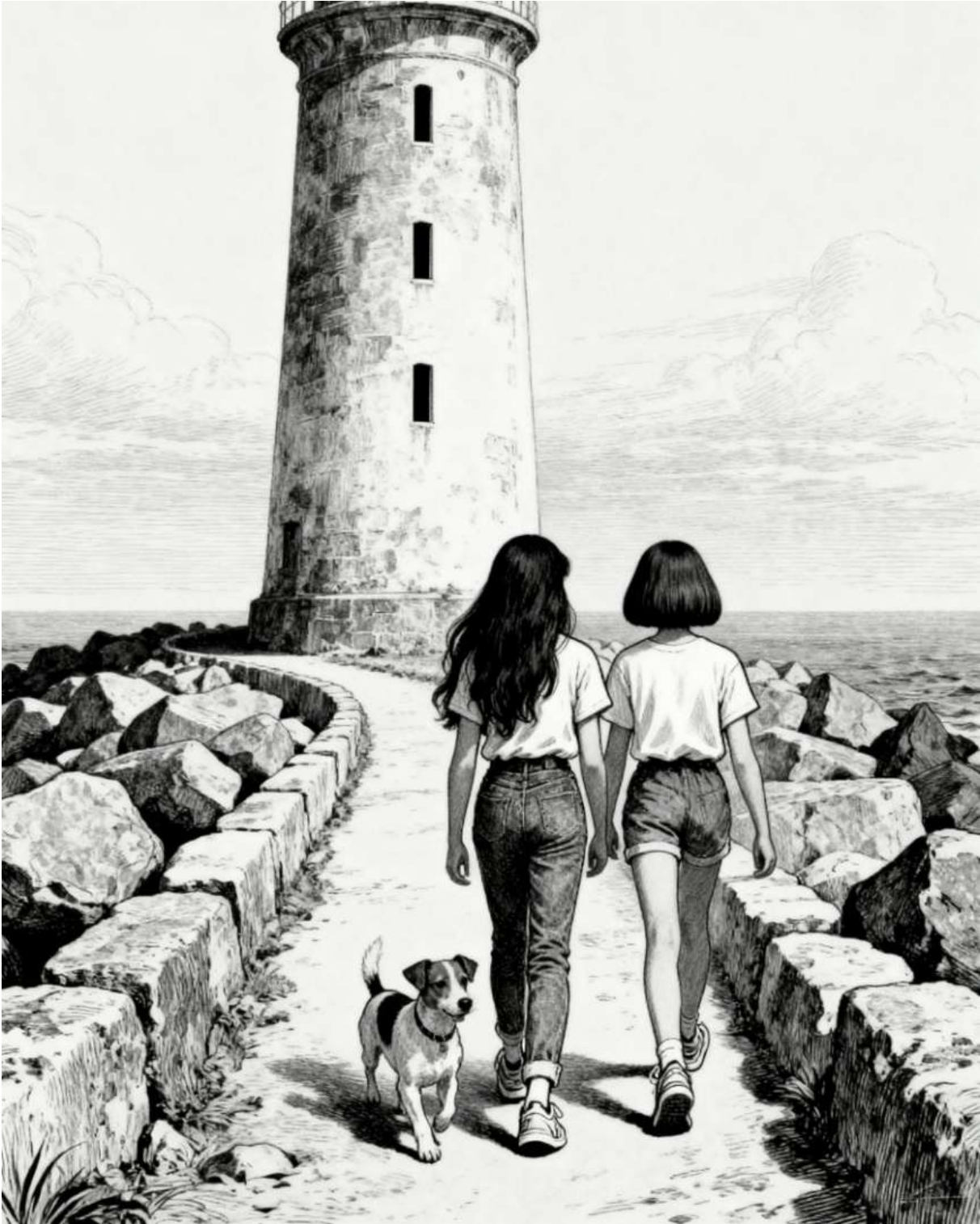
Luna lachte. ‘Gekaapt door een kat.’

‘Papa zal boos zijn.’

‘Papa moet weten dat honden niet reizen in kattenbakken.’

Jack nestelde zich tussen de meisjes in, slaakte een diepe zucht en sloot de ogen. Ook Fien viel in slaap.

Luna nam haar smartphone en installeerde haar favoriete apps. Tot ze door het kedong-kedong-kedong van de treinwielen op de sporen ook slaperig werd. Het laatste waaraan ze dacht was de mysterieuze meteoriet die uitgerekend vannacht uit de hemel was gesuisd. Even later was ook zij in dromenland.

4 Bij de hoorn van Triton!

Luna schrok bruusk wakker. De trein stond stil. Ze waren de enige overgebleven passagiers in de wagon. Een treinbegeleider liep door het gangpad. ‘Opstaan, meiden, dit is het einde van de rit.’

Jack sprong op en blafte naar de man. Fien kon hem nog net tegenhouden. Jack had het niet zo voor vreemde mannen die hem brutaal uit zijn slaapje wekten. Geeuwend stonden ze op, namen hun koffers en volgden de beampte. Hij wees hen de weg naar de uitgang. Via een tunnel belandden ze in een immense hal van glas en staal. Ook hier was het een mierenhoop van jewelste.

De meisjes keken vertwijfeld om zich heen. Aan blauwe vissersmutsen en gele oliejasen geen gebrek hier. Van oom Janus echter geen spoor. Waarom droeg die ouwe tuinkabouter geen andere kleur? Roze bijvoorbeeld. Hoe konden ze hem hier ooit vinden in zo’n drukte?

Ze namen plaats op een bankje. Mannen, vrouwen en kinderen liepen kriskras door elkaar. Sommigen renden zich de ziel uit het lijf om de trein te halen. Na een uur werd Jack onrustig. Hij sprong op schoot bij Luna, dan weer op de grond, dan op schoot bij Fien.

‘Hij moet plassen,’ zei Luna. Ze liepen naar buiten. Op een grasperkje lieten ze Jack zijn behoefte doen. Het was er mooi, ondanks de drukte. De huizen waren lager dan thuis. Er liep een riviertje waar bootjes op lagen.

‘Oom Janus is ons vergeten,’ zei Fien.

‘Tja. Het stond in de sterren geschreven.’

‘Hoe geraken we nu tot bij hem?’

‘Goeie vraag.’

Papa had van alles uitgestippeld, maar het adres van oom Janus was hij de meisjes vergeten mee te geven.

‘Nemen we de bus?’ vroeg Fien, ‘of een tram?’

‘Het krioelt hier van de bussen en trams. Welke kies je?’

‘Eentje die naar een vuurtoren rijdt?’

‘Vergeet het. Welke tram rijdt nu naar een verlaten vuurtoren waar een ouwe kluizenaar woont?’

Fien zakte in elkaar. ‘Mooie vakantie, ze is pas begonnen en het loopt al mega fout.’

‘Denk na,’ zei Luna.

‘Doe ik toch!’

Luna hield de drukte voor het station in de gaten. Wat verderop reden taxi’s af en aan. ‘Ik heb een idee. Volg me.’

‘Wat ben je van plan?’

‘We nemen een taxi.’

‘Hebben we wel genoeg geld?’

‘We zien wel.’

Ze liepen naar de taxizone en tikten op het raam van een donkerblauwe Mercedes. Het raam schoof naar omlaag. ‘We moeten naar oom Janus,’ zei Fien, ‘Janus Zeebroek.’

De chauffeur bekeek hen alsof ze van een andere planeet kwamen. ‘Houden jullie me voor de gek?’

‘Hoe bedoelt u, meneer?’

‘Hoe kan ik nou weten waar Janus Zeebroek woont? Zie ik er soms uit als het BRP?’

‘Wat is het BRP?’

‘Het bevolkingsregister. Heb je een adres?’

‘Hij woont in een vuurtoren.’

‘Nog mooier. We hebben hier vuurtorens op overschot. Rooie, witte, blauwe. Kies maar uit.’

Luna en Fien keken elkaar aan. Dit beloofde weinig goeds.

De man stapte uit. ‘Wacht hier even.’ Hij liep naar de volgende taxi en sloeg een praatje met zijn collega. Vandaar naar de volgende en naar de volgende. Na de vierde keerde hij opgewekt terug. ‘Stap in. Ik weet waar jullie heen moeten.’

‘Echt?’

‘Ja hoor. Hebben jullie poen?’

‘We hebben zakgeld.’

‘Goed zo.’ Ze plaatsten hun koffers in de bagageruimte en stapten in. De man startte de wagen en vertrok. Ze reden door een heleboel straatjes tot ze eindelijk open veld bereikten. Wat later zagen ze de eerste duinen. Af en toe vingen ze een glimp op van de zee. Het duurde nog een kwartier vooraleer ze in de verte een donkerrode vuurtoren zagen.

‘Zeg eens, die oom Janus van jullie is naar het schijnt een beetje mesjogge in het hoofd.’

‘Hoezo,’ vroeg Luna. Ze begreep de man nauwelijks omdat hij veel te snel en veel te Hollands sprak.

‘Rare snuiter hoor. Een soort zelfverklaarde druïde. Compleet van het padje af.’

‘Welk padje?’

‘Nou ja, zo zeggen we dat hier. Doet verder geen vlieg kwaad. Ziet ze gewoon af en toe vliegen. Hij houdt om de zoveel tijd een klank- en lichtfestival voor mafketels uit heel Europa. Een of ander heidens feest met vreugdevuren en keiharde muziek.’

Luna slaakte een diepe zucht. Deze vakantie stevende af op een regelrechte ramp.

De man reed een smal kronkelig wegeltje naar omhoog en stopte naast een staketsel, een soort dubbele omheining. Luna keek vol bewondering naar de vuurtoren. Hij was megagroot. En mooi tegen de helderblauwe lucht vol witte krassen van

vliegtuigen. Luna scharrelde haar zakgeld uit haar koffer.

‘*Cheufen-tachtig*,’ zei de taxichauffeur.

‘U zegt?’

‘Vlamingen begrijpen ook niets. Ze-ven-en-tach-tig euro, dametje.’

Luna kreeg het benauwd. ‘Ik heb tachtig, meneer.’

‘Nou, dan zit je dik in de shit, nietwaar?’

‘Je krijgt mijn zonnebril,’ zei Fien.

‘Heb ik al.’

‘Mijn uurwerk,’ zei Luna.

‘Heb ik ook.’

‘Mijn ... mijn ...’

De man begon te lachen. ‘Ach, laat zitten, meiden. Ik dol maar wat. Ik word vast niet armer van *cheufen* euro. Prettige vakantie! Doei!’

De man sprong in zijn auto en reed weg.

‘We zijn in één klap al ons geld kwijt,’ zei Luna.

‘Oom Janus heeft vast wel zakgeld voor ons.’

‘Als we hem vinden. Waarom was hij niet in het station?’

‘Misschien is hij ziek.’

Nu pas zagen ze de jongen. Hij zat wat verder op de omheining. Hij had lang blond haar, droeg een zwarte kniebroek en een streepjestrui, zo eentje die matrozen dragen. Hij glimlachte hen toe en beet in een appel. Daarna richtte hij zijn blik op een containerschip in de verte.

Via een smal pad omgeven door rotsblokken, liepen ze naar de vuurtoren. Die had smalle hoge raampjes, allemaal loodrecht boven elkaar. Onderin stak een zware poort met een dubbele deur. Luna duwde met haar volle gewicht tegen de rechtse deur. Schurend en piepend draaide ze open.

Ze haalden diep adem en stapten over de drempel. Jack

voorop. Fien had moeite om hem bij te houden. Ze rolden hun reiskoffers tegen de muur. De ruimte lag vol met gereedschappen, reddingsvesten, lampen, kabels, boeien, verfpotten, batterijen. Verder was er een werkbank, een ladder, een roeiboort, roeispanten, meubels. Er hing een geur van benzine en teer.

‘Wat een hopeloze rommelboel,’ fluisterde Luna.

Langsheen de muur liep een smalle wenteltrap naar een gat in het plafond.

Luna ging als eerste, dan Jack, dan Fien. Ze betraden een soort woonkamer. Het rook er muf, naar stof, geboend hout en een vleugje rottigheid. Overal waar ze keken, staarden glazen ogen hen aan, dooie ogen, van een opgezette zwaardvis met een speer van een snuit, van uitgedroogde kogelvissen, bol en opgeblazen, met griezelige stekels die schaduwen wierpen op het plafond, van een zeeduivel met een opengesperde bek vol puntige tanden. Luna kreeg er de kriebels van.

Aan een balk bungelden meeuwen, een aalscholver met groene ogen en een gigantische albatros. Het akeligste beest zat in een glazen kast. Een grijze octopus met gemene ogen, zijn tentakels klaar om wie te dichtbij kwam te wurgen.

‘Laten we gaan,’ zei Fien, ‘ik hou het hier geen dag vol.’

‘Waar naartoe dan?’

In het midden van de kamer stond een ronde tafel, verder een zitbank, een bed en boekenkasten. Langs de muur liep een tweede wenteltrap naar een hogere verdieping. Verspreid over de omtrek van de ruimte waren schappen en werkbanken ingericht. Daarop lagen wonderlijke apparaten, gereedschappen, telescopen, microscopen. De muur daarboven was één groot schakelbord, met hendels, zwengels, lampjes, schakelaars, draaiknoppen, drukknoppen, schuifknoppen, meters en wijzerplaten. Er hingen ook briefjes met bizarre instructies zoals: ‘NIET GEBRUIKEN

BIJ MIST', of 'ALLEEN BIJ VOLLE MAAN,' of 'NOOIT SAMEN MET HENDEL 7.'

Onder een van de smalle ramen stond een hoogst merkwaardige draaistoel, eveneens voorzien van knopjes en hendels. Daarin zat een man, of liever: lag een man, met lang grijs haar. Zijn armen en hoofd rustten op een reusachtig boek dat lag opengeslagen op de werktafel.

Ze liepen stilletjes naar hem toe. Luna duwde tegen zijn schouder. Geen reactie.

'Is hij dood?' fluisterde Fien.

Luna porde nog eens. 'Zo dood als een pier,' fluisterde ze.

Opeens schoot de man overeind, keek hen verschrikt in de ogen en riep: 'Indringers?! Bij de hoorn van Triton! Ik voer jullie aan de haaien! Zowaar ik Janus Zeebroek heet!'

5 Een scheur in de tijd

Luna en Fien schrokken zich een beroerte. Ze sprongen achteruit en struikelden over een hoop kleren. Ze krabbelden recht en zetten het op een lopen. Daarbij botsten ze op de blonde jongen met de streepjestrui.

‘Grijp ze!’ riep oom Janus.

De jongen versperde hen de weg. ‘Oom Janus, het zijn kinderen,’ zei de jongen.

Jack blafte en gromde.

‘Piraten zijn het, monsters van het ergste soort!’

‘Je ziet het verkeerd, oompje,’ zei Luna.

Oom Janus nam zijn bril en plaatste hem op zijn wortelneus. ‘Oompje?’

‘We zijn uw nichtjes,’ zei Fien.

‘Nichtjes? Nichtjes? Ik heb welgeteld één nichtje: Sofietje, en ze woont in België.’

‘Sofietje is onze mama.’

Oom Janus deed zijn bril af, bekeek hen aandachtig, zette de bril weer op. ‘Jullie zijn die ettertjes die me destijds slapeloze nachten hebben bezorgd.’

‘We waren nog baby’s,’ zei Fien schouderophalend.

‘Jullie gehuil klonk harder dan de noordenwind. Wat doen jullie hier? Zijn jullie verdwaald?’

‘We komen op vakantie. U zou ons afhalen aan het station.’

‘Storm en verdoemenis! Welke dag is het vandaag?’

‘1 juli.’

Oom Janus zakte achterover in zijn draaistoel. ‘Juist. Ik ben het vergeten. Allemaal de schuld van die verrekte komeet.’

Luna was direct een en al oor. ‘Een komeet? Bedoelt u een vallende ster?’

‘Hou even op met “u”, wil je. Ik ben geen minister. Wat zei je ook alweer? Hoe heet je trouwens?’

‘Luna. Dit is mijn zus Fien. Ik zag de voorbije nacht ook een vallende ster.’

‘Waar?’

‘Thuis. Door mijn slaapkamerraam.’

‘Duizend kromme krabbenpoten nog aan toe. Het moet dezelfde zijn geweest. Ga zitten.’

Luna en Fien speurden de kamer rond. Behalve het bed was er niets zitbaars. ‘Waar, oom Janus?’ vroeg Fien.

‘Noah, haal eens een paar stoelen uit de werkplaats.’

De jongen deed het nodige. De meisjes veegden de stoelen schoon met een zakdoek en gingen zitten.

Oom Janus rolde met zijn draaistoel tot bij hen, boog voorover en fluisterde: ‘jullie moeten hier onmiddellijk weg.’

‘Maar ... we zijn hier pas.’

‘Ophoepelen, zeg ik je.’

‘Waarom?’

Oom Janus rolde nog wat dichter. ‘Omdat het hier wel eens gevaarlijk kan worden!’

Luna schoot in een lach. Fien had er minder vertrouwen in. Noah volgde aandachtig vanop het bed. Jack kroop naast hem.

‘Je gelooft me niet?’ vroeg oom Janus. ‘Wel, beste Lina, ...’

‘Luna, ik heet Luna.’

‘Wel, beste Luna. Zal ik je eens wat zeggen? Die komeet, meteoriet, vallende ster of hoe je zo’n ding ook noemt, is hier net voor mijn vuurtoren in zee gestort.’

De lach op Luna's gezicht bevroor.

'Hij stormde recht op me af. Ik zweer het je, ik zag de dood voor ogen. Een bom leek het wel. Het water spatte tot over de toren, sissend als duizend giftige slangen.'

'Dan is het gevaar toch voorbij,' zei Fien.

'Ach, ben jij de slimmerik? Het begint nog maar!'

'Wat begint er?' vroeg Luna.

Oom Janus liep naar het slonzige boek vol ezelsoren waar hij had liggen op slapen. 'Eens zien hoe slim jullie zijn. Wat staat hier?' Hij wees met zijn vinger naar een tekening met een vallende komeet. Daarrond stonden allerlei geheimzinnige tekens.

Fien las: '*Dies ... quo ... tempus ... scissum ... est.* Dit is Latijn, oom Janus.'

'En wat betekent het?'

'Geen flauw idee.'

Oom Janus richtte zich tot Luna. 'Jij dan.'

'Iets met tijd? Een dag? Een schaar?'

'Ach wat leren jullie nu helemaal op school? Zal ik het even vertalen voor jullie mosselbreintjes in een knoop raken?'

'Graag, oom Janus.'

'Het betekent: *De dag waarop de tijd werd gespleten.*' Oom Janus schoof zijn vinger verder naar onder. 'En dit, wat betekent dit?'

Fien las: 'IVIIMMXXV. Nog meer Latijn?'

'Een Romeins cijfer,' zei Luna.

'Haha, er zit tenminste één hersencel onder jullie maffe hersenpannetjes. Het is geen cijfer maar een datum. Welke?'

Samen puzzelden de meisjes de datum bij elkaar. Door de letters op de juiste plaats uiteen te halen, zagen ze het: I · VII · MMXXV.

‘En?’

‘1 juli 2025.’

‘En wat zijn we vandaag?’

‘1 juli 2025.’

‘Valt het kwartje?’

‘Euh, ja, maar wat betekent het?’

‘Meteorieten hebben de gewoonte om te verdampen voor ze inslaan op aarde. Deze niet. Dat op zich is vreemd. En wat meer is. Hij viel precies in het midden van het jaar 2025. In de nacht van 1 juli! Poef! Het jaar middendoor. Snaps?’

‘Ja, maar we begrijpen nog steeds niet wat het betekent.’

‘Potjandorie. DIE KOMEET HEEFT DE TIJD IN TWEEËN GESCHEURD!’

Luna fronste de wenkbrauwen. ‘De tijd in tweeën gescheurd? Klinkt behoorlijk geschift hoor, oom Janus.’

‘En wat heeft die scheur tot gevolg?’ vroeg Fien.

‘Dat alle duivels en demonen uit het verleden op ons af komen!’

‘Dan naaien we die scheur toch weer dicht,’ zei Fien.

Luna had zo haar twijfels. ‘Dat gelooft u toch zelf niet, oompje?’

‘Ongelovigen zijn jullie. Pak jullie koffers en verdwijnt.’

‘Waarheen?’

‘Weet ik veel. Zo ver mogelijk hiervandaan.’

‘Het wordt donker. We hebben geen geld meer voor een taxi of een trein.’

‘Donker? Ik ben pas wakker.’

Noah, de blonde jongen, liep naar een van de ramen. ‘Het is inderdaad pikkedonker,’ zei hij.

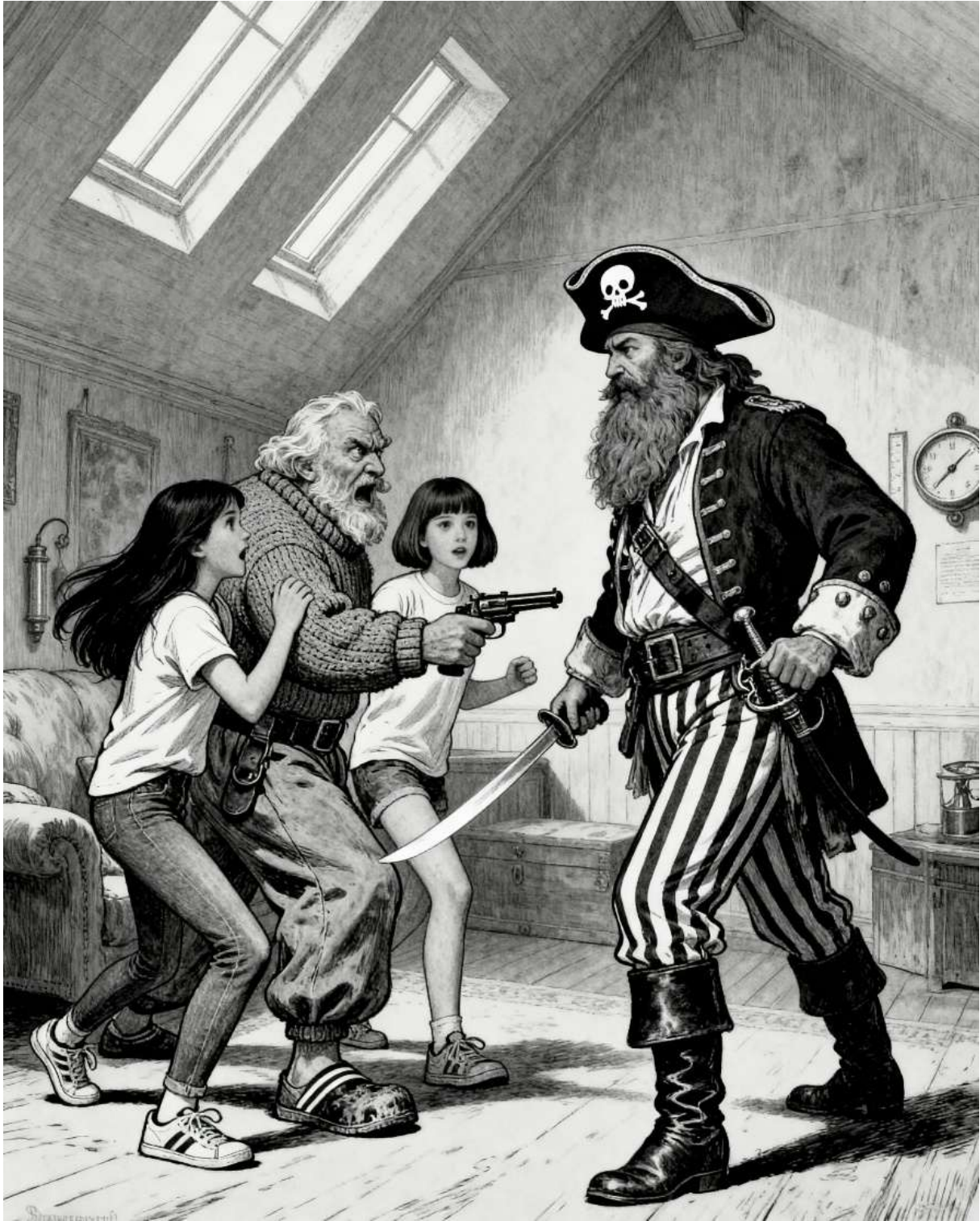
Verbaasd gingen ze kijken. Luna’s uurwerk gaf 15:22 uur aan. Dit klopte niet.

‘Mooi. Door al dat geleuter zitten we pas goed verstrikt in de tijd,’ zei oom Janus.

‘Wat bedoel je,’ vroeg Luna.

‘De tijd slaat op hol!’

Het volgende ogenblik brak de hel los.

6 De schrik der zeven zeeën

Luide stemmen vulden de opslagruimte onder hen.

‘Dood aan de Spanjaarden!’ brulde iemand.

‘Dood aan de verraders!’ schreeuwde een ander.

Daarop klonken de eerste stappen op de wenteltrap.

Oom Janus haastte zich naar het schakelbord en duwde op een rode knop. Een ijzeren plaat schoof knarsend over het trapgat. Op het allerlaatste moment sprong een man door het gat naar binnen. Zijn ogen fonkelden als die van een wolf. Zijn stem klonk als die van een beer: ‘AAAAAARGH!’

Luna en Fien deinsden achteruit. Oom Janus greep een luchtpistool uit een lade, richtte het op de man en riep: ‘Blijf daar of ik schiet!’ Noah ging naast hem staan met een klauwhamer in de hand.

De wildeman keek verbaasd in het rond. Hij had een vuurrode baard en vuurrode haren. Hij droeg een lange zwarte jas, hoge laarzen en een gestreepte broek. Op zijn hoofd prijkte een driekantige zwarte hoed met een witte doodskop. Hij zwaaide met een lange kromme sabel. ‘Stelletje dwazen, ik hak jullie in mootjes.’

Jack sprong van het bed en beet in zijn been.

‘Auw!’ gilte de woesteling. Hij schopte. Jack beet nog harder.

‘Haal dit mormel weg.’

‘Jack! Af!’ riep Luna. Ze graaide een moersleutel van de werktafel. ‘Durf hem één haar te krenken en ik maak hamburgers van jou.’

‘Met ketchup!’ riep Fien.

Jack liet los maar bleef grommend voor de man staan.

‘Wie ben je?’ vroeg Oom Janus.

De man rechte zijn rug en stak zijn sabel plechtig in de lucht.

‘Kapitein Roodbaard. De Schrik der Zeven Zeeën!’

‘Zeven maar?’ vroeg Luna.

Roodbaard bekeek haar verbluft. ‘Hoezo, zeven maar? Zijn het er niet genoeg misschien?’

‘Zeven is nogal flauwtjes, vind ik.’

‘Wat weet jij daar nou van?’

‘Noem ze op als je kan.’

‘Euh... Even nadenken. De Rode Zee, de Zwarte Zee, de Oostzee, de Noordzee, de ... de ... hoeveel heb ik er al?’

‘Vier.’

‘De ... de ... laat me eens nadenken ...’

‘Opschepper. Je kent ze niet eens.’

‘Wie denk je wel dat je bent, snotspook?’

‘Ik ben Luna. Dit is mijn zus Fien.’

Roodbaard begon alweer te zwaaien met zijn sabel. ‘Hoe durven jullie me tegen te spreken? Mij! De Schrik der ... der ...’

‘Jaja, zeven zeeën waarvan je er maar vier kent.’

Roodbaard stak de punt van zijn sabel tot vlak voor Luna’s neus. ‘Je brutale toot komt je nog duur te staan, scheepsmuis.’

Noah duwde de sabel opzij en ging tussen hen in staan. ‘Hou op met die onzin!’

Roodbaard stak zijn sabel in de schede. ‘En wie mag deze zoetwatermatroos dan wel zijn?’

‘Noah.’

‘Luister eens Roodbaard,’ zei oom Janus, ‘wat kom je doen?’

‘Afrekenen met de verraderlijke Spanjaarden die mijn Stormvogel hebben gestolen.’

‘Ben je je vogel kwijt?’ vroeg Fien.

‘De Stormvogel is mijn schip, onnozel wicht!’

‘Straffe piraat die zijn schip laat jatten,’ zei Luna.

‘Meisje, als je zo doorgaat maak ik gaatjeskaas van jou.’

‘Hoe ben je dan tot hier geraakt?’

‘In een ellendige kraak. Geen stuiver waard. Gaat amper vooruit.’

‘Je bent aan het verkeerde adres,’ zei oom Janus, ‘er zijn hier geen Spanjaarden.’

‘Geen Spanjaarden? Wat dan wel?’

‘Vlamingen,’ zei Luna.

‘En Hollanders,’ zei oom Janus.

Roodbaard krabde zich in de baard. ‘Drommels nog aan toe. Mijn stuurman moet weer aan de rum hebben gezeten. Compleet het noorden kwijt die kerel. Hoog tijd voor een functioneringsgesprek.’

‘Nu is hij nog verdwaald ook,’ zei Fien.

Roodbaard wierp haar een grimmige blik toe.

‘En nu opgehoepeld,’ zei oom Janus, ‘ga je Stormvogel elders zoeken.’

Roodbaard stapte op oom Janus toe, kneep zijn ogen tot spleetjes en wees met zijn wijsvinger. ‘Ken ik jou ergens van, trollemans?’

‘Dat betwijfel ik.’

‘Hoe heet je?’

‘Janus Zeebroek.’

‘Zeebroek?’

Oom Janus knikte.

‘Zeebroek, jij doortrapte zeeschuimer! Wat is dat lang geleden!’ Roodbaard pakte oom Janus vast en tilde hem van de grond alsof hij niet zwaarder woog dan een droge haring.

‘Hou op. Je houdt me voor een van mijn voorvaders.’

‘Oom Janus? Waren onze voorouders piraten?’ vroeg Luna.

‘Er zaten ... inderdaad ... een stel ... sabelzwaaiers bij zoals deze.’

Luna moest even slikken. Dat er zeeroversbloed door haar aderen stroomde was een duistere openbaring. Ook Fien fronste de wenkbrauwen.

Roodbaard plaatste oom Janus weer neer. ‘Wel heb ik ooit. Waar is je schip, beste man.’

‘Schip? Dit is een vuurtoren.’

‘Je bent een landrot geworden?’

‘Ik heb jaren geleden vaarwel gezegd aan de zee. De pret is eraf met al die olietankers tegenwoordig.’

‘Wat is er mis met een boot vol lekkere walvisolie?’

‘Geen walvisolie. Aardolie.’

‘Is die niet lekker?’

‘Nee. Aardolie is vieze troep die de zeeën vervuult en vissen en vogels doodt.’

Ondertussen werd het kabaal onder hen almaar heviger. Roodbaard stampte op de ijzeren plaat en riep dat ze hun snater moesten houden daarbeneden. Daarna werd het stil. ‘Waar waren we gebleven ... juist, ik wil mijn Stormvogel terug. Zeebroek, ouwe krabbenkoker, geef me een kaart.’

Oom Janus liep naar een kast en haalde er een zeekaart uit. Hij rolde ze open.

Roodbaard plaatste een vinger op de kaart. ‘Even kijken. Ik zat die paprikavreters achterna in het Kanaal.’

‘Waar ongeveer?’

De piraat nam zijn hoed af en streek met zijn handen door zijn rosse haar. ‘Ik weet het niet meer.’

Luna opende Google Maps. Ze zoomde in op de Vlaamse kust.

Ze toonde het scherpje aan Roodbaard. ‘Waar zag je de Stormvogel het laatst?’ vroeg ze.

Roodbaard sprong achteruit en trok opnieuw zijn sabel. ‘Duizend dooie diepzeedragen, wat is dat?’

‘Een gsm.’

‘Een mobieltje,’ vulde Noah aan.

‘Hekserij is het. En jij bent een gestoorde heks! Ik rijg je aan mijn sabel.’

‘Stop je kaasmes weg,’ zei oom Janus, ‘of ik schiet alsnog een vuurpijl tegen je hoofd.’

‘Krijg ik nog antwoord?’ vroeg Luna.

‘Ik ... ik ... weet het niet, zeg ik je.’

‘Geheugenverlies ook al,’ zei Fien.

Roodbaard gromde.

‘Welke richting gingen ze uit?’ vroeg Luna.

‘Noordoost.’

‘Dan zijn ze voorbij de vuurtoren gepasseerd. Ver kunnen ze niet zijn.’

Roodbaard juichte. ‘Perfect! We vertrekken meteen!’

Oom Janus rolde de kaart weer op. ‘Goede reis.’

‘Goede reis? Dachten jullie mij te belazeren?’

‘We zouden niet durven,’ zei Fien.

‘Jullie gaan mee! Zowaar ik Roodbaard heet, de Schrik der Zeven Zeeën!’